

slag, som her foreligge, men det ærede Medlems hele Stilling til Sagen er ikke af den Beskaffenhed, at man faar synderlig Tillid til hans Udtalelser. Man har jo set, hvorledes det ærede Medlem har svinget fra det ene Standpunkt til det andet, fra Militærudgifternes Nedsættelse og fra, at vi kun skulde konstatere vor Neutralitet, til Militærudgifternes Forhøjelse og til, at vi skulde forsvare vor Neutralitet, og han er gaaet videre endnu, ud over Forsvarskommissionens Flertalsforslag, idet han har tilføjet de to bekendte Fløjforter. Det ærede Medlem er altsaa stadig gledet videre i Retning af flere Militærudgifter her i Landet, saa det er ikke med stor Tillid, man tager imod de Udtalelser, han fremkommer med. Men selv om det ærede Medlem blev staaende, vil jeg sige, at det Grundlag, den Plan, han repræsenterer, er lige saa forkasteligt som alt det øvrige, der foreligger fra anden Side. Det er Penge, som vilde være kastede ud til ingen VerdensNytte, til Fæstningsforanstaltninger, som ere skadelige for vort Land og ikke i nogen Henseende til Gavn for Landet.

Jeg vil altsaa haabe, at vi ikke faa noget af alt det vedtaget, der her foreligger Forslag om. Men skulde det ske, vil jeg sige, at man skal vogte sig for at gøre et saadant Skridt med de Eksempler for Øje fra Befolkningens tidligere Stilling. Situationen synes at være en lignende, som Situationen i Københavns Borgerrepræsentation var i 1898. Vi havde sejret i 1897 og i 1893, og Højre vidste, at hvis vi igen sejrede i 1898, var det ude med Højres Herredømme i Københavns Kommunalbestyrelse. Saa skyndte man sig at faa ført igennem noget, man særlig fra Højres Side satte Pris paa. Der var f. Eks. Sporvejenes Overgivelse til et privat kapitalistisk Aktieselskab, saa at dette fik Monopol paa at drive Sporvejene. Man vidste nemlig, at hvis man ventede til næste Aar, var man i Mindretal, og saa var man ikke i Stand til at gennemføre den. Der var Lønninger til de højere Embedsmænd med Forbigaaelse af de lavere Funktionærer. Ogsaa det Forslag førte man igennem til Trods for, at vi andre søgte at faa det forbedret, hvilket lykkedes os. Man satte altsaa sit sidste Kort ind paa Gennemførelsen af disse Ting, fordi man vidste, at man næste Aar ikke vilde være i Stand til at gennemføre dem. Men hvordan gik det saa Højre siden? Det blev ganske sat ud af Spillet. Højre døde bort som Parti i København

og havde derefter ikke nogen som helst Indflydelse. Og jeg vil sige, at hvis man vedtager en Forsvarsplan efter noget af de Forslag, vi her have liggende for os, vilde de tre Regeringspartier være dødsdømte, de ville da falde ved Valgene ligesom de militaristiske Partier tidligere ere faldne. Da er deres Saga ude, og de ville aldrig kunne rejse sig mere. Derfor skulde disse Partier vogte sig for at gaa til saadanne Skridt, som der her er Tale om. De skulde i deres egen Interesse lade være med at gøre det.

Formanden: Folketingsmanden for Københavns 7de Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

V. H. O. Madsen: Jeg har tilladt mig at bede om Ordet for en kort Bemærkning i Anledning af det Citat, der blev fremført af den sidste ærede Taler (P. Knudsen). Han standsede netop paa et overmaade interessant Punkt, og da jeg tilfældig sad med det engelske Blad, han citerede, i Haanden, vil jeg tillade mig at fortsætte med, hvad Roseberys Tale indeholdt. Efter at have klaget over de store Udviklinger af Militærbyrderne, siger han saaledes: „Mine Herrer, vi kunne og vi ville bygge Dreadnoughts — eller hvad nu den nyeste Type kan blive — (Høje Bifaldsraab), saa længe som vi have en Shilling at give ud til dem eller have en Mand at anbringe i dem. (Høje Bifaldsraab). Alt det kunne vi og ville vi gøre, men jeg er ikke vis paa, at selv dette vil være tilstrækkeligt, og jeg tror, det vil være eders Pligt at tage tilbage til eders Land hinsides Havet dette Budskab og dette Indtryk, at en personlig Forpligtelse og Ansvarlighed overfor det nationale Forsvar hviler paa enhver Mand og Borger. (Høje Bifaldsraab). Ja, mine Herrer, tag dette Budskab tilbage med Dem. Fortæl Folket — hvis det kan tro det — om den beklagelige Tilstand, at Europa er sunket ned i Militarisme, og om det Tryk, som er lagt paa denne lille Ø til Forsvar af dens og af eders Frihed. (Hør, hør og Bifaldsraab).“ Jeg skal altsaa tillade mig at fremhæve, at dersom man vil følge Rosebery, som den sidste ærede Taler synes at antyde, kommer man sandelig ikke til Afrustning, men til at følge det Eksempel, som vi kende fra alle andre Folk i Verden, at man indretter et Forsvar med alle de Midler, der staa i vor Magt.